

I Jesu Namn!

Suds obegripeliga Domars

och

Wågars Rättfärdighet,

ut

Högmeßo Predikan,

För Thet Kongliga Hofwet/

Uppå

Tjerde Dag Jul, år 1765,

Enfaldeligen Betraktad,

Och nu/

Uppå Allernådigste Befallning

Genom trycket utgifwen

af

JOHAN LAIHIANDER,

Probst och Kyrkoherde i Cura.

A B D /

Tryckt hos JOHAN CHRISTOPHER FRENCKELL.

1845
1765
80.

1662 132 2

STANISLAVUS

1662 132 2

Imprimatur.
ad Mandatum
CHRIST. JOHNSON.
S. Ven. Confit. Eccl. V. Not. & Fac. Th. Not.

1662 132 2

1662 132 2

1662 132 2

1662 132 2

1662 132 2

1662 132 2

Uti then i alla ewighet högtlofwa-
de/ Majestätelige och Treenige Gudens/
Fadrens/ Sonens och then Helliga And-
as wälsignade Namn. Amen!

§. 1.

SÄre; wilt tu få förgjöra then rättfärdiga
med then ogudaktiga? med en sådan fråga
träder the trognas fader Abraham fram in för
then store och alswäldige Guden. Gen. 18: 23.

Så glädjefullt som thet war för Abraham, at af GUD
sielf undfå thet witnessbördet: at han trodde HERANOM: at
han fruktade GUD och hölt Hans bud och stadgar: at han
jämnwäl skulle befalla sinom barnom och sino huse efter sig, at
hålla HERANS wägar och gjöra hwad rätt och godt är: at
HEREN thesforre ansåg honom såsom en wän, för hwilken
han icke kunde dölja sina rådslag och beslut; så bekymrad
måste thenne fromme Patriarchen themot blifwit, när HER-
ren optäckte för honom, at Sodoma, Gomorra, Adama och

Beboim skulle på en gång, igenom eld och swafwel ifrån himmelen ödeläggas och platt förgjöras.

Han war för mycket uplyst, at icke kånna GUDs egen skaper, eller at twisla om GUDs domars rättfärdighet. Han wiste nogsam, at ehuru GUD urdelar sin nåd och godhet, med en oinfränkt frihet, utöfwar Han dock aldrig sin hämnande rättfärdighet, utan afseende på the wilkor, och thet förbund Han of föreskrifwit och tillsagt hafwer. Men han förestälte sig ej annat, än at uti these folkrike städer, skulle finnas et betydande antal gudfruktige inbyggare; theförre estersinnade han straxt, huru med them skulle tilgå wid den förestående förödelssen. HERRE, säger Han, wilt tu tå förgöra then rättfärdiga med then ogudaktiga? Han erhöft ock häruppå den store GUDens försäkran, at these orter skulle förskonas, om allenast tijo rättfärdiga funnos uti them.

Gen. 18:32.

§. 2.

Wälsignade Åhörare! themna märkwärddiga händelsen gifwer of anledning til flera uppbyggeliga betraktelser. Wi se härat huru långt Gudsfruktan kan warda förjagad ifrån et syndigt land och folk, så at näppeligen någon rättfärdig finnes ibland them. Then aldrabäste dr såsom törne, och then aldraredeligaste såsom tistel. Wi finne äfwen härat, huru oändelig den store GUDens godhet och barmhertighet är, som icke allenast af nåde, utan all war egen wärdighet, gör of rättfärdiga; utan ock, för the rättfärdigas skull, förskonar et syndigt folk och land för thes förtjenta allmänna straff och plågor.

Mich. 7:4.

§. 3.

Men i synnerhet erindre wi of härwid then syndiga förwetenhet, som naturligen läder wid of alla. Wi wisse gjerna

löpa in i GUDs rådkammare och granska Hans alltså störelses och regerings lagar. När wi med en Salomon se, at then rättfärdige förgås i sine rättfärdighet, och then ogudaktige lefwer länge i sine ondsko: När wi höre, at en blodtorstig Herodes får gråna i goda dagar; men at theremot the menlösa barnen i Bethlehem måste blifwa et ofkyldigt offer för hans ogrundade mistankar och tyranniska regerings lustnad: så tro wi oss wara berättigade, at fördra GUD likasom til ansvar och redo, för sådana, i våra ögon aldeles förwända händelser.

Wi wilse åtminstone weta orsakerna, hwarföre GUD under sin regering sådant må tillåta.

§. 4.

Men som thenne kunskapen blifwer oss i många fall för hög och obegripelig, så händer therigenom, at the som äro oförfarne i rättfärdighetenes ord, och icke äro af wanan öfwade i sinnen at åtskilja godt och ondt, aldeles förneka GUDs Försyn och falla i förtwiflan om thes rättfärdighet.

Sådane menniskior wilja sedan selskwe wara rådande öfwer sina wägar, och göra sin lycka efter egne förslag, ehuru stridande the och wore både emot Christeliga och Borgerliga skyldigheter. Om them talar David, så Han säger: the wälsigna sig selskwa, i alla sina tankar hålla the GUD för intet. Uti Christnas församling äro sådane menniskior skamslöskar, och uti borgerliga samhällen, om icke alltid skadelige dock aldrig pålitelige medlemmar.

§. 5.

Her ligger altså magt uppå, at hafwa en fast öfvertygelse om GUDs störelses rättfärdighet. Låt oss förhoppfull, Wälsignade Åhörare! använda thenne GUDI helgade stunden

ett winnande therutaf. HERre vår GUD, wälsigna tu vårt
förehafwande! Förlåna mig tin nåd, at af mins hjertans full-
het, så tala om tina domar, at wi alle med öpna ögon måtte
se, at tu ännu äst och blifwer i ewighet en rättwis Domare
på jordene! Hör of Fader vår, som ic.

Evang. Matth. 2: 13 == 18.

Wår enfaldiga Beträktelse skal igenom HER-
rans nåd blifwa/

Om

**GUDS obegripeliga domars och wä-
gars rättfärdighet.**

1:o Swarföre och i hwad mätto these GUDs domar
och wägar äro, för of obegripelige.

2:o At the dock alltid äro rättfärdige.

M: 323: 6.

Men HERre GUD! lå jag förtunna skal, ic.

Förre Delen!

§. 6.

Med GUDs domar förstå wi, enligt then Helga Skrift,
GUDs allmishets råd och beslut, efter hwilka Han styrer sin
stridande kyrka på jordene, och efter hwilka Han utdelar, bå-
de sina rättfärdiga straff öfwer the ogudaktiga, och sina fa-
derliga hemsökelse öfwer the fromma och gudälskande. Med
GUDs wägar betecknas the medel och sätt, som Han nyttjar
til sina domars utförande och werkställighet.

§. 7.

§. 7.

Således innefatta wi under these orden, icke allenast ål-
thet, som sker i werldene efter GUDs gode och behagelige wil-
je; utan och thet, som allenast tilståndswis kan GUDI och
hans styrelse tillskrifwas. These GUDs domar och wågar
åro af twånne slag. Urdelige och förborgade, hwilka angå
sjålen, och i synnerhet the sbotsfårdigas förblindelse och förhå-
delse, samt lekamlige och uppenbare, hwilka angå thetta tim-
meliga lifwet, och menniskans jordiska sålhet.

§. 8.

Om thesa sednare är egenteligen wår betraktelse för thes-
ne gången. Och åswen om them måste wi med Paulo be-
känna: at the åro obegripelige och oransatelige. *HEB. Rom. 11: 33*
ren inrättar sina domar efter sin allwetenhet, och utförer them
efter sin allwished. Han ser til sammanhanget emellan thet
framfarna, närwarande och tillkommande: Han gifwer åkt uppå
hwar och en menniskas ensfilta öden, och tillika uppå thet som
rörer fleres och hela samhållens wålfård gemensamt. Theref-
ter tager Han sådana allwisa beslut, at sielswa ondskan må-
te tjena til theras werkstålighet.

Ho wil då wara så förmåten, at han med sit swaga be-
grip skulle åsmåta widden af GUDs allwisa allwetenhet?

Må wi icke allesamman fast håltre, med then uplyste Ro-
nung Dawid bekänna: en sådan kundskap är mig för un-
derlig och för hög, jag kan icke begripst. *Ps. 139: 1*

§. 9.

Men hwad GUDs domar i synnerhet betråffar, så åro
the oftast för oss thet förre obegripelige, at wi icke wete the af-
sigter och ändemål, som Han igenom them påsyftar och i si-
nom

inom tid befrämjar. Vi wäga wäl ibland at gifa til Jer
 Hof. II: 8. sonens fördolda föremål; men ho kan säga, om icke GUDs
 hjerta haft et annat sinne? Eller ho hafwer känt
 Rom. II: 34. HERrans sinne, och ho hafwer warit Hans rådgifware?
 Ef. 55: 8. Mine tankar äro icke edre tankar, och edre wägar äro
 icke mine wägar, säger therföre HERren.

Framtiden gifwer wäl them, som med gudelig upmärk-
 samhet betrakta HERrans wägar, någon uplysning härutim-
 nan; men til en fullständig kundskap kan ingen hinna.

När the många tusende barnen uti Bethlehem blefwo
 grufweligen dödade: när theras föräldrar, slägt och wänner,
 med särade hjertan och tårefulla ögon åskådade thetta blodba-
 det: när hela landet rykte och skalf öfwer en så omennisklig
 framsart, och tyrannen allena gladdes at sin förmenta Stats-
 klofhet; ho war tå, som kunde weta, hwarföre HERren alt
 thetta tilstodde? HERre tu store och alswäldige GUD! hwi
 ledde tu the Österländska wisa til Jerusalem, at gifwa an-
 ledning til thessa grymma gjerningen? Hwi sönderkrossade tu
 icke tyrannen, innan han hunnit fullborda sina blodiga an-
 slag? Hwi lät tu icke elden ifrån himmelen förtära eller jor-
 den lefwande upsluka alla them, som woro härtil behjelpelige?
 Hwi straffade tu the menlösa, tå tu likwäl med mycken lång-
 modighet ofta fördrager the gröffta syndare?

Wån alle these barnen hörde til the förkastades antal?
 Wån alla, som theras swära öde närmast rörde, woro af then
 arga och förstockade hopen?

Ach HERre förlåt oss thessa våra förwetna tankar! wi
 förödmjuka oss in för Dig, och bekänne, at tu gör som
 Dan. 4: 32. Tu wilt i himmelen och på jordene, och ingen kan sä-
 ga Dig, hwad gör Tu. Efteråt finne wi wäl, at twen-
 ne prophetier, igenom thessa Herodis grymhet, fast utom
 Of. II: 1. Hans werkap, blefwo upfylte, samt at then utlofwade Mesie
 an

ankomst til werlden therigenom blef wida kungjord; men ho Jer. 31: 15: kan säga, om icke GUD i sin allwetenhet, haft flera heliga orsaker til thenna sin tilstådijelse. Alla sina råd om wår samlighet har GUD uppenbarat oss; men huru han skal styra werlden, thet har han sig allena förbehållit. Tbet är ock för oss i hela sin widd hwarken nödigt at weta, ej heller möjligt at fatta och begripa.

§. 10.

Hwad åter GUDs wägar widkommer, så äro the för oss i synnerhet så obegripelige, enär the synas löpa twert emot hans heliga wilja och ändemål. GUDs affigter äro alltid goda: Han wil ej heller, at oflöstiga medel til theas winnande skola widtagas; Men som Han icke regerar oss efter sin allmakt wäldsamhigen, utan har lemnat oss den frihet, som wårt menniska wäsende fordrar, och utom hwilken wi förwandlades til ofsjälige kreatur: så händer therigenom, at mycken ondskan, under GUDs regering kan förelöpa. Til exempel: GUDs wilja är, at nåd och mildhet skola alltid pryda Regenter och Konunga throner; men igenom menniska förs ätgjård kan dock ske, at en Antigonus skal dödas, och en sakmodig Hircanus ur wägen rödjäs, på thet en Herodes i sit grymma wälde må stadfäst warda. GUD har lofwat och wil alltid gifwa sine församling lärare och Set-Jer. 3: 15. dar efter sit eget hjerta, the ther skola föda henne Hes. 34: 16. med lärdom och wisshet, uplösa thet borttappade, i genhemta thet förwillta, förbinda thet sargade, och stärka thet swaga, samt warda them trognom 1 Tim. 4: 12. en eftersyn, i ord, i umgängelse, i kärlek, i andanom, i trone, i kyskhet; men igenom werldenes list och stryngtan kan dock hända, at otrogna legoherdar tränga sig in i särabusset, hwilka intet tänka: hwar är Jer. 2: 8. SKREN? utan föra folket ifrån Sonom, hwilka för- 6: 23: 11. derswa och förstingra min fosterjord, säger SKREN.

Es. 1: 21. HERRen wil, at et land skal wara fullt med rätt-
 het, och rättwisan bo therinne; men tillstädjer dock, at
 Job. 9: 24. landet warder gifwit under thens ogudaktigas hand:
 Luc. 18: 2. at sådane personer komma til domsäten, hwilka hwarken fruk-
 ta GUD ej heller hafwa försyn för några mennisko;
 Es. 1: 21. och då warder then fromme staden en stöta, rätten
 Am. 5: 7. förwandlas i malört och rättwisan stötes neder til jords-
 dena. GUD fordrar, at wi af kärlek skola dela vårt
 goda med then törstige och nödlidande; men låter ofta the
 kärleksömma hjertan uthålla ganska liten lott af sina rika häf-
 wor, då theremot the kärlekslöse, the farge och hårdsinna-
 de öfwerhopas med ågodelar, och nyttja them, mera til then
 fattigas förtryck och förföljelse än til thes hjelp och undsätt-
 ning: och så widare i mång annor stycken.

Men huru nu allt sådant, som så stridigt emot GUDs
 behag förefaller, må likwäl så warda styrt, at utgången blir
 GUDs rättfärdighet til pris och the utfärade til salighet,
 thet ser GUDs allwiskhet allena; för oss är det obearipeli-
 git. Wi måste härwid stadna i förundran, och med Paulus
 Rom. 11: 33. utropa: O hwilken djuphet af then rikedom, som är
 både i GUDs wisdom och kundskap.

§. II.

Thuru nu HERRans domar och wågar äro obegripelige;
 böra wi dock icke wårdslösa thesas gudeliga betraktelse.

Om Hedningarna och the ogudaktiga heter thet: the
 Mich. 4: 12. weta intet HERRans tankar, och märka intet hans
 Ps. 92: 6, 7. rådslag. Och David säger: HERRen huru äro tine wert
 så store: tine tankar äro så swåra djupe, en galen troe
 thet intet och en dårer ältar sådant intet.

Theremot heter thet om the gudfruktige och uplyste Guds barn, at the märka huru många wälgjörningar **SLR.** Ps. 107: 43. ren bewisar, och Dawid witnar af egen erfarenhet: **SLR.** Ps. 119: 52. re, när jag tänker huru tu af werldenes begynnelse dömt hafwer, så warder jag tröstad. Och thesfore upmuntrar Han oss alla til samma skyldighetens i akt tagande: Kommer, säger han, och ser på GUDs werkt, then så Ps. 66: 5. underlig är i sina gierningar ibland menniskiors barn.

Och **HERE**, tu som bor i thet ljus, tit ingen komma kan, wi begäre icke at få sådana tit hemliga råd, lär oss alle nast med kraftig öfwertygelse at se, at tu äst rättfärdig i Ps. 45: 17. alla tina wägar, på thet wi thesigenom måge, å ena sidan upwäckas til barnslig fruktan och undergiffwenhet för Dig, och å andra sidan stadfastas uti wår förtrostan uppå Dig, under alla the öden och omskiften, som oss under wår jordiska wandring kunna öfwergå! Och thetta är ämnet af wår beaktelses

Senare Del.

§. 12.

Twenne ting förekomma oss wid betraktelsen af GUDs försyn och styrelse, som synas strida emot thes rättfärdighet, nemligen: när wi å ena sidan så se, at them rättfärdigom går, såsom hade the ogudaktigas gärningar gjort, och at theremot å andra sidan, them ogudaktigom går, såsom hade the rättfärdigas gärningar gjort. Men **Eccl.** 8: 14. huru skal då en sådan erfarenhet med GUDs lösten och hans demars rättwisa kunna förenas.

§. 13.

Jo, Välsignade Hörare! ro måste man härvid icke glömma, at then för GUDi gällande rättfärdigheten winnes igenom hjertats tro, then GUD allena känner: och ehuru den samma bör altid wisa sin frukt och werkan uti lefwer- nets rättfärdighet, så kunna dock the skrymtare, under något utwärtas sken, och under et, efter werldenes wana och tidernas tycke wäl afsakat oförwande, dölsa sina skalkhet.

Med et gudlöst hjerta kunna the winna pris hos menni-
 1 Tim. 7: 8. skor, och hwad the säga, thet måste gälla på jordene, thesöre faller them then menige man til.

Werldenes omdömen äro altså oftast härutinnan relax- tige; men HERrans ögon se i thet fördolda och hans domar göra icke något mistag.

§. 14.

Men om thet och 2:o så skulle hända, at en Christen; som i Jesu blod är twagen ifrån sina orättfärdighet, och utan swel wandrar uppå HERrans wägar, icke thes mindre blifwer hemsokt med motgång och mycken bedröfwelse: så up- härwas dock icke härigenom GUDs lösten och rättfärdighet.
 1 Tim. 4: 8. Gudaktigheten hafwer löfte både om thetta och thet tilkomman- de lifwet; men war swaghet at bära goda dagar, utan mehn för GUDs ära och war egen ewiga wälfärd, gör, at HER- ren ofta måste taga med of korsens wäg. När hjertats för- derfwade begär wilja hos et GUDs barn å nyo komma til wälde: När werldenes kätelet wil åter blifwa rådande: När hogen och längtan efter den oförwansfeliga sällheten i himmelen begynner at kälna: när nit och iswer uti gudaktighets öf- ningar och tronens kamp börjar astyna, och thetta onda på

annat sätt ej kan afböjas; si, då låter HERren the utfo-
rade luttras och bepröfwes i bedröfwelsens ugn. Ef. 48:10.

Eljest stå HERrans ord i ewighet fasta, at Han haf- Jer. 32:
wer lust til at gjöra them godt som frukta honom. 39/41.
Thet sker altså them frommom til gods när the agade war-
da. Thet war et swårt öde för barnen i Bethlehem, at
blifwa wäldsamliken dödade; men the så dock nu räknas til
then förstlingen, som war köpter ifrån werldena GUD Apor. 14:
4/5.
och Lambena, hwarom talas i thenne dagsens heliga Epi-
stel: the äro nu för GUDs stol, medborgare af thet him-
melska Jerusalem och delaktige af en säll ewighet. Mån
thet då varit bättre för them, at så länge lefwa, och til af-
wentyras öka then blinda hopen, som hjälpte til at försästa
JESum? Eller mån thet aflupit för them drägeligare, i fall
the öfwerlefwat Jerusalems försträckeliga förstöring? hwi skal
man då klaga, at HERren så williga med öf hushållar?

§. 15.

Härtill kommer 3:0 then anmärkningen; at i fall en
lång och lyckelig lefnadstid, wore alla gudfruktigas owil-
korliga och nödvändiga lett i werldene: så förswann thes
igenom til en stor del gudsfruktans rätta glans och lynne.

Menniskan hade då ej så synnerliga tilfällen, at wi
sa sin lydnad emot GUD och sin förtröstan uppå Honom.
Hon skulle då synas allenast tjena sig self. Hon kunde
då ganska lätt insöfwas i werldenes färlek, och bädda sig
i wällustens armar: ja, hon hade anledning at lefwa, så
som then thet gjordt förbund med döden, och förwe-
tat sig med helwetet. Thet är altså GUDs allwisa rätt-
färz

färdighet, som har blandat glädje och bedröfwelse uti the frommas öden: som delar en och hwar af them, thet honom nyttigast är.

§. 15. **S**ERren har skapat både then onda dagen och then goda, på thet menniskan ej skal weta hwad tilkommande är, säger thesöre Predikaren i Boknes 7 Capitel.

§. 16.

Men thet förekommer of ännu mer stidande emot GUDs rättfärdighet, at them ogudaktigom ofta går all ting wäl i hand. The störste helgon hafwa lupit fara at stå ta sig på thenna klippan.

Jer. 12: 1. Jeremias wille gå til råtta med GUD härom och fråga Honom: hwi går them ogudaktigom så wäl, och the föraktare hafwa allahanda nog? Then fromme Asaph förtröt thet, at them ogudaktigom wäl gick, och wille weta, om thet war säfångt, at hans hjerta Ps. 73: 13. ostraffeligen lefde.

Hab. 1: 13. Then saltmodige Propheten Habacuch harmades thesöwer, at SERren tiger, så then ogudaktige upslutar then som frommare är än han.

Mal. 3: 15. Then ifrige Malachias säger: at wi thesöre prise the föraktare, at the ogudaktige wära til, förstå GUD, och thet går them allsammans wäl utaf. Job som eljest war så tålmodig man, säger likwäl: at et bdfwande kom uppå hans kött, så han tänkte thes

på, hwi the ogudaktige warda gamla och wäxa til
i Agodelar, i bokennes 21. Cap. Job. 21: 7.

§. 17.

En sådan Plagan öfwer GUDs Försyn intager ännu
som oftast våra tankar. Wi rese of up til domare öf-
wer hwarandra inbördes, och then wi räkne ibland the so
rättfärdigas antal, antingen han dit med rätta härer eller
icke, honom döme wi owärdig, til alla GUDs wälgjörnin-
gar. Men när annorlunda händer, så ifras vårt hjerta
med fört och med blod, och ropar med en Dawid, fast
af olika sinne: Stat up HERRE GUD: upbäf tina
hand, hwi skal then ogudaktige försmäda tig, och i ps. 10: 12,
sit hjerta säga: tu stöter ther intet om. 13.

Wi bäre of åt, som wore wi sjelfwe utan all want, och
som wore wi satte til at lista HERrans godhet efter vårt
egit behag.

§. 18.

Wår förwirring häruti upkemmer förnämligast therutaf,
at wi göre of orätta begrep om GUDs egenkaper. Wi
anse GUDs rättfärdighet såsom stridande emot Hans nåd
och godhet.

Och om så wore: så kunde ej heller the förwända hän-
delserna i werlden med Hans styrelses rättfärdighet förenas;
men the förhåller sig icke med the wändeliga Wäsendet så-
som med menniskan, hos hwilken hat och wrede alltid löpa e-
mot wänskap och kärlek.

Alla GUDs egenfkapere äro uti fullkomligaste inbördes öfverensstämmelse: så aldeles, at man med skäl kan kalla GUDs rättfärdighet en godhet, som efter hans allwisshet och helighet warder utdelat. Kunde rättfärdigheten hos GUD söndra sig emot the öfrige egenfkaperna, så finge ingen syndare lefwä. I samma ögnableck som menniskan trädde ifrån rättfärdighetens wäg, wore hon ock störtdad i en ewig fördömmelse.

§. 19.

Men GUD är ej allenast rättfärdig; Han är ock allwis, och efter sin allwisshet kan han, som sagt är, styra idwäl the ogudaktigas ondskas therhån, at alt skal tjena Rom. 8: 28. them til thet bästa, som GUD kär hafwa.

Under werldens twång och försöjelse få the fromma, igenom GUDs skickelse, ofta tilfälle at säga til sina plågare, såsom Gen. 50: 20. Joseph sade til sina bröder: I tänkten ondt öfwer mig; men GUD hafwer wändt thet til godo. Under olycka och motgång finna the öfvertygande wedermålen af thetta lidwets uselhet, och warda uplyswade at med alt begiär sträcka sig til thet som framman til är; jagande efter målet som förefatt är, til then lön som förhållas of Phil. 3: 14. wanefcer af GUDs kallelse i Jesu Christo.

Under sin hjertans sorg och ångstan låra the kånna fåfångligheten af at hwad jordiskt är, som ej förmår hjelpa i nöddens tid, ej heller gifwa tröst i bedröfwelsen. GUDs nåd i Jesu Christo blir då thetas högsta stätt. Then hålla the sig wid: then wilja the ej, för all werldens wällust och sminkade förmoner, gå i mistning utaf.

Bli thetas förs mångfaldigt, långwarigt och swära tryckande; så kunna the dock, under GUDs styrelse altid säga med

med Paulo: therföre förtröttes wi intet; utan Andock then utwärtens menniskjan förgår, så warder dock then inwärtens förnyad dag ifrån dag. ^{2 Cor. 4: 16} Bid alt detta lämna de lysande efterdömen af sin förtröstan på GUD, af sit hopp, af sit tålmod, af sin förnöjsamhet och af all annor Gudaktighets öfning, androm til mycken upmuntran och uppbyggelse. Wi måste altså bifalla Predikaren, då han säger: Om en syndare hundrade resor illa gör, och dock länge lefwer, så wet jag litwål, at them warder wäl gångande, som GUD frukta. Ecc. 8: 12

§. 20.

Jämte sin rättfärdighet är GUD ock allwetande. Men-
niskjan ser allenast thet som närwarande och för ögonen är;
men HERrens ögon se i det fördolda och skåda framtiden,
som wore then redan framfaren: ty äro ock hans domar och
wägar helt annorlunda beskaffade än menniskjans. HER-
ren såg förut, at en Paulus war et utkärat redskap til
Hedningarnas uplysning, igenom Jesu Evangelii förkunnande;
ty dödade icke HERren honom straxt, då han i sin blind-
het och förföjelse rasade emot Christi kyrka. En Manasse
gjorde mycket, thet HERrenom illa behagade, och förför-
de hela Juda och Jerusalem til at gjöra wärre än
hedningarna; men han blef icke förgjord under thenna sin
gudlöshet; ty HERren såg förut, at han i sina kädjor och
fiättrar skulle blifwa en ewärdelig estersyn för alla botfärdis-
ga syndare. En Zacheus fick länge sitta ibland Publicanerna,
föröfwa mycken oförrätt och blifwa wäldig; ty HER-
ren såg, at han skulle omwända sig til Jesu Christi tro, å-
terställa thet orättfångna och af kärlek dela sit goda med the
nödlidande. Så omgår then store GILden ännu med of synda-
re. Ach! wälsignade Åhörare! skal thetta icke röra en syn-
dars hjerta och upwäcka honom ur sömnen? HERren ser ju
hwad

<sup>2 Chr. 33: 6,
9, 11, 12, 13</sup>

Hwad som häræfter hånder, men huru länge skal han för-
gåsives förbida?

§. 21.

Men GUD är ännu jämte sin rättfärdighet alsmäktig,
och theföre kan han äfwen uppsjuta syndastraffet, och låta
syndaren ofta emedlertid wara lyckelig. En jordisk regering
måste straxt låta misshjernerigen undgå sit förtjenta straff; ty
i annat fall skulle then allmänna säkerheten af misshandare snart
förstöras och hela regeringen löpa fara, at blifwa kullkastad;
men GUDs styrelse är af annan beskaffenhet. Om alla
gudlösa sällade sig tillfamnans; så kunde the dock, ej i det
minsta rubba HERrens domar och wågar. Then som i
Himmelen bor begabbar them, och HERren bespottar
them. Sans råd är underligt, och han går thet här-
liga igenom.

Pl. 2: 4.

Es. 28: 29.

§. 22.

Ötterligare är långmodigheten en af de gudomeliga es-
genkaperna, och theföre uträcker GUD sin nådes hand he-
la dagen, jämwäl til sådana syndare, them han dock för-
ut ser blifwa i sin obotsfärdighet in til ändan framhårdande.
Men äfwen thetta stämmer wäl öfwerens med hans rättfär-
dighet. Thet är möjligt, at en i sit hjerta gudlös menni-
ska, kan med sina undfångna naturs och lyckans gåfwor, wa-
ra en och annan gång, för egen heder och egna affigter skul,
et werldsligt samhälle til gagn och förmon. Herodes kan up-
bygga och pryda HERrens tempel, samt gjöra många an-
dra storwärd och goda inrättningar, Juda folket til heder och
mycken fromma; hwartöre han ock fått det namnet, at beta
den store. Ty war det ei emot GUDs rättwisa, at låta
honom nå en flatio årig ålder, och theunder erfara mycken
lycka och framgång i sina anslag.

GUDS godhet är så sändelig, at icke en gång the, som skola förtappade warda, äro därutinnan lottlöse. Thet är dock et bedröfweligit teckn för the ogudaktiga, när them går wäl tillhanda. Thet ser så ut, som wore the af rika mans nens bröder, hwilka hafwa sit goda medan the här lefwa. Och thetta är orsaken, hwarföre then uplyste Dawid så hjer teligen suckar: **Herre** undsätt mina siäl ifrån thenne werldenes mennistjom, hwilka sin del hafwa medan the lefwa.

Ps. 17: 14.

Sin rättfärdighet til pris låter dock den store och als wäldige GUDen sådane förhårdade sondare ofta få en ån da med förskräckelse, såsom thet och hände then grymma He rodes, hwilken icke långt efter barnamordet i Bethlehem, ige nom en förskräckelig och smärtosam död, under mycken förbis string blef stört i ewigheten.

Äf förundran öfwer then nåd och wisshet, som således beledsagar GUDS rättfärdiga domar och wågar, må wi förthen skull utropa: **Herre** tu mäktige regerare! Tu dömer med mycken saktmodighet, och regerar of med mycken förskoning. Och i så måtto hafwe wi nu sett, **Cap. 12: 18.** at ehuru GUDS styrelse är för of begripelig, är den dock altid rättfärdig, så at hwarken then ogudaktige har anledning til säkerhet, ej heller then gudfruktige til mistrostan.

Men **Wälsignade** Åhörare! om thenna Kundskapen skal bliwa of gagnelig, och wisa uppå wåra hjertan sin kraft och werkan, så böre wi göra theraf en närmare tillämpning uppå of sselfwa. En noga pröfning blir så wäl här, som wid alla sedolärande sanningar högst angelägen. **Wi** äre betägne at altid tänka det bästa om wårt inre tillstånd. **Wi** tor

de och lätteligen tro, at ingen ibland Christina kan förneka GUDs Försyn, eller twifla om thes rättfärdighet. Utminstone lärer ingen gjerna wilja blifwa uppenbarligen beslykt thesöre.

Men HERre tag bort täckelset ifrån våra ögon, så få wi se, huru illa wi bäre of: at: huru litet wi akte HERrans domar och wägar; huru ofta wi äre uproriske emot hans gudomliga regering. Mån icke the som kunna höra talas om GUDs domars godhet och rättwisa, och ätween selswe tänka thepå, utan den minsta rörelse eller upwäckelse til barnslig fruktan och undergiftwenhet för GUDI, hafwa wilit med sine hjertan ifrån HERranom, blifwit fräcke i sin ondsko, och äro hart när til förhårdelsen? mån icke alle the, som antingen igenom trolöshet emot Kong och rike, eller igenom wäld, oförrätt, swel och bedrägeri emot jämnhristna och medborgare söka at utwidga sina fördelar, tillika i selswa werket förneka GUDs rättfärdiga styrelse, eller ätminstone wilja, så mycket hos them står, den samma förekomma?

Mån icke the, som selswe efter sit köstliga sinne, wilja hämnas öfwer sina förmenta öwänner, och på et kärlekslöst sätt förtrefla them, i det samma wilja stöta GUD isfrån sit domsäte och beröfwa honom then Majesteteliga rättigheten at hämnas, som han sig allena förbehållit? Mån icke the som knorra emot HERran, samt äro misnöjde under forset, i det samma wöja sin hjertans otro och misströstan uppå den allwisa Försynen?

Mån icke alla the, som af GUDs långmodighet taga sig anledning at framhärda i sin obofärdighet, glömma atdeles bort GUDs rättfärdighets domar, och handla så mycket dåraktigare, som GUD aldrig sagt någon syndare til, huru långt han har qwar af nådenes tid?

Ach! Vålsignade Åhörare, jag vet, at alla edra samveten, som äro uplysta af GUDS heliga ord, bejaka mig these frågor. Dy gör jag mig och, igenom HERkans nåd, den säkra förhoppning, at the lärdomar, som af thenna betraktelsen följa, vinna otroungit inrymme uti edra hjertan. En jordisk lycksalighet bör aldrig antagas för måttfoc, at pröfwa Försynens rättfärdighet. GUDS domars och wägars affigter inifränka sig icke inom detta förgängeliga tides hvarfwet, the löpa in i ewigheten, och derföre hånder det, at öden och förmonerne för of, under wår wandringstid, ej warda för alla lika och jämnt utdelte. Ibland hånder det wäl, efter Elihu ord, at the som höra HERkan och tie Job. 36: 13 na Honom, få i godom dagom gamle warda och lefwa med lust; men en annan gång sker det åter, at en arg och galen Nabal får lefwa i hårlighet, tå Dawid måste lida. Sam. 25: brist på nödtorftigt uppehälle: at Baals Präster få sittja i Reg. 18: 19. wid Jesabels bord; men Elias måste spisa med korparne: c. 17: 4. at Judas behåller penningarna; men Petrus får bekänna, Act. 3: 6. silfwer och guld hafwer jag intet.

Si sådant bör ju icke förtryta of, emedan wi wete, at HERkans wägar äfwen i dylika fall äro godhet och sanning. Afwund öfwer nästans wälgång bör wara fierran is från of. Wi böre icke se illa ut, om wi och säge GUDS godhet i timelig mätto rikeligen sträcka sig äfwen til the o gudaktiga. Swi skal man föta therom, at någon rik warder, och hans huses hårlighet stor warder; ty han skal i sin dödstid intet med sig taga, och hans hårlighet far intet efter honom. Om wi erkänne GUDS domar och wägar för rättfärdige: så böre wi icke heller wara misnöjde med them. Den som är gudelig och låter sig nöja, han har winning nog. Om HERkan än skulle föra honom, efter sit råd, underliga, så kan han dock fast förhoppas, at warda på ändalyktone uptagen med ära, och så

Säger theefore: HERren är GUD, Han gjöre såsom Ho-
nom tåckes.

Såll är den som sina händer
 I GUDs händer slutar in /
 Hwarte hans werld och lycka tvänder /
 Har han dock et roligt sinn':
 Han är nögd i sorg och nöd /
 Han har tröst i lif och död /
 All ting til hans bästa ländet /
 Han är alltid i GUDs händer.

Amen! i Jesu Namn!

Son W. Jr